

**БЯЛОТО ЦАРСТВО
НОРВЕЖКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА, ПРЕРАЗКАЗАНА
ОТ РАН БОСИЛЕК**

Превод от норвежки: [Неизвестен], —

chitanka.info

Имало едно време придворен рибар. Всеки ден ловял риба за царския дворец. Една сутрин дълго чакал край морето с въдицата, но никаква риба не приближавала. Така чакал цял ден. Надвечер тръгнал да си отива. Но чул глас от водата:

— Не си отивай още. Ако ми обещаеш, че ще ми дадеш онова нещо, за което ще ти съобщи жена ти, като си идеш тази вечер, ще наловиш риба, колкото искаш.

— Съгласен съм — рекъл рибарят.

И наистина, за малко време той наловил много риба, която занесъл в двореца.

Като се върнал в къщи, жена му съобщила, че ще има детенце.

Рибарят разбрал колко скъпо ще трябва да заплати изобилния лов.

На другия ден той отишъл в двореца и разказал на царя какво му се случило.

Царят се замислил и рекъл:

— Не бой се, рибарю! Като се роди детето, ще го донесеш в двореца. Аз не ще позволя да падне косъм от главата му.

Зарадвал се рибарят, отишъл си в къщи и съобщил радостната вест на жена си.

Като се родило детето, занесли го в двореца. Царят заповядал да го гледат като царско дете. Като порасло, не го пуцали да ходи никъде само. Един ден то рекло на царя:

— Царю честити, моля те, пусни ме да отида с моя татко за риба. Много ми се иска да видя как татко хваща големите риби.

— Не бива — рекъл царят. — Ти не трябва да отиваш на морето, защото може да ти се случи лошо.

— Но аз ще бъда с моя обичан татко. Той ще ме пази по-добре от най-добрата стража.

Царят нямало що да стори и пуснал момчето.

То отишло с баща си край морето.

Цял ден ловили риба. Надвечер тръгнали да си отиват. Като повървели доста, момчето се сетило, че забравило шапката си в лодката. То се върнало да я вземе. Щом скочило в лодката, тоз миг тя тръгнала бързо навътре в морето. Момчето взело веслата, но колкото и да гребяло към брега, лодката отивала все по-навътре в морето.

Момчето плувало цяла нощ. На сутринта стигнало до бял бряг. Слязло от лодката и тръгнало навътре в бялата страна. Срегнало белобрад старец. Попитало го:

— Как се казва тая страна, дядо?

— Бялото царство, сине. А ти отгде идеш и какво дириш тука?

Момчето разказало всичко, каквото се случило с него.

Старецът му рекъл:

— Ако вървиш все направо, ще видиш три царски дъщери, заровени в земята. Само главите им се подават. Първата ще те повика да я изровиш. Същото ще направи и втората, но ти се престори, че не ги виждаш, нито ги чуваш. При третата царска дъщеря ще се спреш и ще направиш всичко, каквото те помоли. Така ще намериш щастието си.

Старецът изчезнал, а момъкът тръгнал към девойките.

Като минал край първата, тя извикала:

— Моля ти се, момко, ела ме изрови!

Но момъкът се престорил, че не я чува, и отминал.

Стигнал до втората царска дъщеря и тя извикала:

— Момко, момко, моля те, изрови ме!

Но момъкът се престорил, че не я чува. Заминал нататък и стигнал до третата царска дъщеря.

Тя извикала:

— Момко, моля ти се, ела при мене.

Той отишъл при царската дъщеря и тя му рекла:

— Ако направиш това, за което те помоля, ще можеш да се ожениш за една от нас.

Момъкът отвърнал:

— Готов съм да направя всичко, каквото ти поръчаш, хубаво девойко.

Тогав царската дъщеря добавила:

— Ние сме три царски дъщери, омагьосани от три змея да седим заровени тука. По-рано живеехме в двореца, който се намира на края на гората. Сега ти трябва да идеш в омагьосания дворец и да се оставиш три нощи да бъдеш измъчван от трите змея. Ако издържиш на това мъчение, ще можеш да ни избавиш. Като стигнеш до вратата на двореца, ще видиш два лъва. Мини помежду им. Нищо лошо няма да ти сторят. Ще влезеш в тъмна стая. Легни там. След малко ще дойде

змеят и ще почне да те бие. Ти гледай да полееш раните си с вода от стъклото, което виси закачено на стената. От това тозчас ще оздравеят раните ти. Грабни тогава меча, който виси до стъклото, и убий змея!

Момъкът направил така, както го научила царската дъщеря. Минал между двата лъва, влязъл в тъмната стая, легнал в леглото. Дошъл триглав змей и почнал да бие момъка с три тояги. Момъкът издържал боя. Когато змеят престанал да го бие, незабелязано се промъкнал до стената, взел скришом стъклото, намазал се с чудноватата вода и тозчас раните му оздравели. Той скочил, грабнал меча и погубил змея.

На сутринта момъкът напуснал двореца. Отишъл при царските дъщери. Те били вече до пояс заровени в земята.

Втората нощ дошъл шестглав змей и почнал да бие момъка с шест тояги. Но момъкът и тоя път изтраял боя, намазал раните с лековитата течност, грабнал меча и погубил и втория змей.

На сутринта отишъл пак при царските дъщери. Видял ги, че били заровени до коляно.

Третата нощ дошъл змей с девет глави и с девет тояги. Започнал още по-жестоко да бие момъка. Тоя път момъкът не изтраял, паднал в несвяст. Змеят го вдигнал и го хвърлил към стената. Стъклото паднало, течността се изляла върху момъка и той тозчас оздравял, грабнал меча от стената и погубил змея.

На сутринта отишъл при царските дъщери и видял, че те били напълно изровени от земята.

Момъкът се оженил за най-малката царска дъщеря и заживял с нея честито. Като умрял баща ѝ, той наследил престола.

Минали се много години и младият цар пожелал да отиде при родителите си. Царицата не го пущала. Но той настоявал да отиде. Тогава жена му рекла:

— Ще те пусна, ако ми обещаеш, че като отидеш при родителите си, ще правиш само това, каквото ти каже баща ти, а няма да се вслушваш в съветите на майка си.

Царят ѝ обещал. Тя му дала чудноват пръстен и рекла:

— Който притежава този пръстен, ще му се изпълнят две желания.

Младият цар пожелал да отиде при родителите си и тозчас се намерил в бащината си къща.

Майка му и баща му не можели да се нарадват на своя хубав син и на разкошната му премяна.

Като постоял синът няколко дена в къщи, майка му рекла:

— Слушай, сине, ти трябва да отидеш в двореца, за да те види царят какъв хубав юнак си станал.

Но бащата се намесил:

— Няма за какво да отива. Щом иде в двореца, царят ще му завиди на хубостта и на премяната, та може да му стори нещо лошо.

— Не — рекла майката, — той трябва да отиде. Царят беше толкова добър да го отгледа в двореца! Бил му е като баща. Как може сега да не го зачете и да не отиде при него?

И майката настоявала и се молила дълго на сина си да отиде в двореца. Най-после той се съгласил и отишъл.

Но младият цар бил толкова добре облечен, че по премяна надминавал царя. Явила се и царицата. Царят я представил на момъка и рекъл:

— Ето моята царица. Навярно и твоята жена е толкова млада и хубава като моята.

Без да размисли, младият цар отговорил:

— Да, царю честити. Ех, защо не е сега тя при мене, да видите каква е хубава!

Щом изрекъл тия думи, тоз миг жена му застанала край него. Тя била много натъжена и му рекла:

— Защо не удържа обещанието си? Защо не послуша баща си? Сега трябва веднага да си отида. А ти не можеш да пожелаеш повече нищо от чудноватия пръстен.

Тя му подала друг пръстен, на който било издълбано името ѝ, па добавила:

— Запази този пръстен за спомен. Аз си отивам в Бялото царство, което мъчно се намира. Сбогом!

Като казала тия думи, младата царица изчезнала.

Младият цар се натъжил много и всеки ден мислел какво може да направи, та да се върне при своята царица.

Един ден той напуснал двореца и тръгнал да дири Бялото царство.

Вървял, вървял, стигнал до една планина. Сред планината срещнал млад човек.

— Добра среща, човече!

— Добра стига, момко! Къде така из планината?

— Тръгнал съм да диря Бялото царство. Можеш ли ми каза къде се намира?

— Не зная, момко — отговорил човекът, — но ще свикам всички животни от гората. Аз съм техен господар. Може би някое животно ще знае къде се намира Бялото царство.

Човекът изсвирил с рог.

Надошли всички жители на гората.

Господарят им ги попитал:

— Знае ли някой къде се намира Бялото царство?

Но никое животно не знаело.

Господарят на животните дал на пътника чудновати обуца и рекъл:

— Като обуеш тия обуца, тозчас ще се намериш много далеч от тука, при моя брат. Той е господар на птиците и може би знае къде се намира Бялото царство. Като стигнеш при брат ми, обърни обуцата към моето господарство и те сами ще си дойдат.

Пътникът стигнал до господаря на птиците с помощта на обуцата. Обърнал обувките и те сами се върнали при господаря на животните.

Пътникът попитал господаря на птиците дали знае къде се намира Бялото царство.

— Не — отговорил той, — не зная. Но ще свикам всички птици, може някоя да знае.

Свикал птиците. Попитал ги, но никоя не знаела къде се намира Бялото царство.

Господарят на птиците дал на пътника обуца и му рекъл:

— Щом обуеш тия обуца, тозчас ще отидеш в царството на брат ми. Той е господар на рибите. Попитай него. Той може би ще знае. Но не забравяй да ми върнеш обуцата, както върна братовите ми обуца.

Пътникът благодарил, обул обуцата, стигнал при господаря на рибите. Върнал обуцата и рекъл:

— Не знаеш ли, господарю на рибите, къде се намира Бялото царство?

— Не знам, пътнице, но ще попитам рибите.

Той свикал всички риби и ги попитал:

— Знае ли някоя от вас къде се намира Бялото царство?

Никоя не знаела. Най-после пристигнала най-старата риба. Попитали и нея:

— Зная къде се намира. Оттам ида. Тамошната царица, чийто мъж отдавна е изчезнал, ще се омъжи утре за втори път.

И рибата разказала на своя господар къде се намира Бялото царство. Тогава господарят рекъл на пътника:

— Тръгни по същия път, по който дошъл, и върви нататък. Ще стигнеш кръстопът. Ще видиш трима момци, които се карат за една шапка. Тя е чудновата. Като я наложиш, ставаш невидим и каквото пожелаеш, тозчас ще се изпълни. С помощта на тази шапка ще отидеш в Бялото царство. Но гледай с хитрост да вземеш шапката.

Пътникът стигнал при момците, които се карали за шапката. Той им рекъл:

— Защо се карате, бе хора? Дайте да държа шапката, а вие се надбягвайте! Който надбяга, той ще вземе шапката.

Момците се съгласили. Дали шапката на пътника и се нагласили и тримата да хукнат по даден знак и да видят кой най-напред ще стигне до отсрещното дърво.

Но пътникът наложил шапката, станал невидим и пожелал да отиде при царицата в Бялото царство.

И наистина, тозчас се намерил в двореца. Отначало царицата не го познала. Той бил много слаб и бледен от дългия път и големите грижи. Но пътникът ѝ показал пръстена и тя разбрала, че той е нейният мъж. Много се зарадвала. Съобщила на момъка, за който щяла да се омъжи втори път, че мъжът ѝ се върнал, и заживели си пак младият цар и хубавата царица радостно и честито.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.